

Arrest

nr. 203 066 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, sjiitische moslim van Arabische origine te zijn, geboren op 12 augustus 1971 te Basra.

In 1983 verhuisde u met uw ouders van Basra naar Bagdad (wijk Hurriya) owv de onstabiele situatie nav de Irak-Iran oorlog. U zette er uw middelbaar onderwijs verder. Van 1989 tot 1994 studeerde u aan de Universiteit van Bagdad en behaalde er uw Bachelor Dierengeneeskunde. In 1994 behaalde u uw diploma. Na uw stage in een kliniek, vervulde u van 1995 tot 1997 uw dienstplicht. Na 1997 vervulde u

diverse jobs alvorens in 1999 definitief in de informaticasector te stappen. U werkte vervolgens 15 jaar in een pc-winkel waar u opklom van werknemer tot manager.

Ondertussen huwde u in 1996 te Bagdad met de sjiitische R. M. N. I. A. Z. Zij studeerde eveneens dierengeneeskunde aan dezelfde universiteit en behaalde er haar master diploma. Na het huwelijk verhuisden jullie naar de wijk Saydiya, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Irak. Samen met uw echtgenote heeft u vier dochters; A.-J. M. M. S. (CGVS 15/21419, O.V. 8.111.068) die u vergezelde naar België, alsook M., R., bij wie intussen leukemie is gediagnosticeerd, en S. die zich bevinden bij hun moeder in Irak.

De aanleiding voor uw vlucht uit Irak is gelinkt aan de problemen van uw broer A.-J. A. S. N. (CGVS 15/21406, O.V. 8.111.047), destijds werkzaam bij het 'Commando van Gemeenschappelijk Operaties' gelegen in de Groene Zone, waar hij deel uitmaakte van de militaire staf (zijn rang: 'Amid/Brigadegeneraal').

Op 15 juli 2015 werd Ali gecontacteerd door S.A.M., naar verluidt een verantwoordelijke binnen de Badr Organisatie, met de vraag voor een ontmoeting. Hij stuurde vervolgens zijn persoonlijke chauffeur (en ook uw broer) A.-J. N. S. N. (CGVS 15/21412, O.V. 8.111.056) om hem op te pikken en naar zijn werkplaats te rijden in de Groene Zone, naar het Departement voor de Gemeenschappelijk Operaties. A. M. eiste vervolgens twee zaken van uw broer A.; enerzijds een schriftelijke toestemming die hem toelating gaf om zich met zijn eenheden vrij in en uit de Groene Zone te begeven, anderzijds het toevoegen van onbestaande personen aan de personeelsdatabase, zodat via die weg ook zijn eenheden aan extra middelen zouden kunnen komen (zoals geld, legeruitrusting, wapens, etc). Uw broer ging niet akkoord met deze eisen en vroeg aan N. om A. M. opnieuw naar buiten te begeleiden.

Op 17 juli 2015 kwam een zekere A.H.A.R. langs in uw pc-winkel met als boodschap voor Ali en u dat er 'een oplossing moest gevonden worden, zo niet, dan zouden jullie afzien'.

Op 19 juli 2015 vond A. (in het bijzijn van N.) een dreigbrief (waarin hij met de dood werd bedreigd) aan de deur van zijn woning in Al Ghadeer. Hij signaleerde dit aan zijn bevelhebber (A. A. L.) en bracht zijn gezinsleden naar de ouderlijke woning in Hurriya.

Op 20 juli 2015 was A. (met N. als chauffeur) onderweg naar de Groene Zone, toen bij de veiligheidscontroles naar een van de ingangen, een kleefbom gedetecteerd werd onder de wagen. Naar aanleiding van dit voorval diende A. zijn ontslag in.

Op 25 juli 2015 verliet A. Irak via de luchthaven van Bagdad richting Turkije, samen met zijn zonen AL-JABERY Hussein A. Sabri (CGVS 15/21409, O.V. 8.111.052) en de minderjarige AL-JABERI Mohammed A. Sabri (O.V. 8.111.047).

Op 26 juli 2015 was u samen met uw echtgenote onderweg naar haar werk in de Yousoufiya kliniek, genoemd naar de gelijknamige wijk gelegen in Mahmoudiyya, een zuidelijk district van Bagdad. Aan de ingang van de wijk Yousoufiya bevinden zich een aantal controleposten. Voorbij de eerste controlepost, kwam er plots van links een wagen met hoge snelheid jullie richting uitgereden. De inzittenden, gemaskerde mannen waarvan één gewapend, maanden u aan te stoppen. In paniek reed u echter des te sneller weg. De gemaskerde mannen namen gas terug. Uw echtgenote, overmand door angst, verloor het bewustzijn. U kon veilig het tweede checkpoint bereiken. Daar vernam u nadien van andere getuigen dat de mannen in het voertuig schoten hadden gelost richting uw wagen. Vervolgens kreeg u een escorte van de controlepost terug naar uw wijk. Na overleg met uw broer N., concludeerden jullie dat de bedreigers van A. wraak op jullie wilden nemen, waarschijnlijk omdat ze wisten dat A. het land had verlaten. U bracht uw gezin in veiligheid in de wijk Risala en u ging zelf naar uw broer N. in Hurriya om de situatie te bespreken. Uw echtgenote diende omwille hiervan klacht in op 27 juli 2015 bij de lokale politie, deze klacht werd verder onderzocht, kwam voor het gerecht van Mahmoudiyya en er werd geoordeeld dat de daders onbekend waren.

Op 27 juli 2015 werd de woning van N. beklad met graffiti op de muur (opschrift 'bloed wordt gevraagd van de informant voor de Verenigde Staten'). Op 29 juli 2015, toen hij in de ochtend zijn woning verliet, werd hij beschoten. Opnieuw na onderling overleg, besloten jullie eveneens het land te ontvluchten.

Op 6 augustus 2015 hebt u Irak verlaten via de luchthaven van Najaf richting Turkije, samen met uw broer N. en oudste dochter M. Vervolgens reisden jullie met behulp van een smokkelaar door naar Griekenland. Daar kruiste u uw oudere broer A. en zijn zonen H. en M.. Jullie reisden allen illegaal verder via de Balkanroute naar België, waar u te samen op 24 augustus 2015 asiel aanvroeg.

Uw echtgenote en drie dochters (M., R., S.) verblijven actueel te Bagdad, Risala wijk, bij een nicht van uw echtgenote (Hanna).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: identiteitskaart afgifte dd. 17/06/2013 te Adhamiya, nationaliteitsbewijs afgifte dd. 22/02/2012 te Bagdad, huwelijksakte, woonstkaart, rijbewijs, lidkaart vakbond voor dierenartsen, militair boekje, klacht (9 blz), stemkaart. U legt tevens nog een kopie voor van uw rantsoenkaart.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw oudere broer A.-J. A. S. N. (CGVS 15/21406; O.V. 8.111.047).

In zijn hoofde werd een beslissing tot 'weigering van de vluchtelingenstatus' genomen aangezien hij er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Tevens werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw broer:

[...]

Volledigheidshalve wordt nog verduidelijkt dat de medische problematiek van uw dochter R. (ref. kanker) geen verband houdt met de inhoud van uw asielrelaas en de bovenstaande inhoudelijke appreciatie bijgevolg niet kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift het volgende:

"Verzoeker diende een eigen aanvraag in, zijnde elk lid van de familie heeft een individuele aanvraag ingediend. Dit zijn in totaal 6 INDIVIDUELE aanvragen ingediend door volwassenen van dezelfde familie. De problemen van deze personen zijn uiteraard allemaal gelinkt met de problemen ondervonden door A-J A.S.N.

Verzoeker zal in eerste instantie dan ook verplicht zijn in alle 6 beroepsverzoekschriften te verwijzen naar de argumenten opgenomen in het 'leidende' dossier maar zal ook steeds trachten over te gaan tot individualisering van de betrokken dossier.

Aangezien het echter steeds individuele dossier betreffen kan dan ook onmogelijk aanvaard worden dat men in de individuele dossiers louter verwijst naar beslissing van zijn familieleden, zonder zelf maar de eigen motieven te hernemen.

Er is geen sprake van onvoldoende elementen of het niet slagen in de 'bewijslast'.

Het CGVS oordeelde duidelijk zonder grondige analyse van de asielaanvraag en de algemene gegevens eigen aan de zaak.

Het CGVS beperkt zich tot het verwijzen naar het dossier van de familie van verzoeker en heeft geen grondige analyse verricht van de eigen belevingen en gebeurtenissen waardoor de bestreden beslissing enkele steun kan vinden in objectieve elementen."

Vervolgens herneemt zij de bewoordingen van het verzoekschrift dat werd ingediend door haar broer.

Ter zitting legt de verzoekende partij een foto van haar dochter neer in een ziekenhuisomgeving, en twee foto's van medische documenten die op haar betrekking zouden hebben. Het kindje verblijf nog in het land

van herkomst, samen met de echtgenote van de verzoekende partij en de twee andere kinderen. Zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, houdt de medische problematiek van het kindje geen verband met de inhoud van het asielrelaas, en verder blijkt niet op welke wijze ze relevant zou zijn voor de beoordeling van de aanvraag in het licht van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan voorts alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij dan wel in algemene bewoordingen stelt dat de verwerende partij in casu niet zonder meer mocht verwijzen naar de beslissing die werd genomen in hoofde van haar broer en dat zij zal trachten over te gaan tot individualisering van het dossier, maar dat zulk een individualisering nergens uit blijkt: zij brengt geen enkel concreet argument bij om aan te tonen dat zij ook eigen asielmotieven heeft, die losstaan van deze van haar broer. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het dossier inderdaad blijkt dat zij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op deze van haar broer, (A.-J.A.S.N.) en geen eigen, afzonderlijke motieven heeft ingeroepen. In die optiek kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij niet kon verwijzen naar de beslissing die in hoofde van haar broer werd genomen. Immers, op die manier is voldaan aan de formele motiveringsplicht ex artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de doelstelling van deze formele plicht ligt er namelijk in dat de betrokkene in de hem of haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De verzoekende partij toont niet aan dat daar in casu niet aan zou zijn voldaan.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 203 062 van 26 april 2018 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (A.-J.A.S.N.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn heeft op 24 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 7 september 2016 gehoord.

1.3. Op 13 februari 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, sjiitische moslim van Arabische origine te zijn, geboren op 19 juli 1965 te Bagdad.

In 1970 verhuisde u als kind met het gezin naar Basra owv het werk van uw vader. Begin jaren 80 verhuisden uw ouders terug naar Bagdad, maar u bleef nog tijdelijk in Basra owv studies. U behaalde er in 1986 een bachelor aan de Maritieme Universiteit van Basra, met als militaire rang bij uw afstuderen ‘Mulazim/Tweede Luitenant’. U werd tewerkgesteld in Um Qasr, een haven ten zuiden van Basra. In juli 1990 huwde u met de sjiitische O.S.S.O (...). U woonde met uw echtgenote in de wijk Hurriya te Bagdad. U was vervolgens op huwelijksverlof in de periode juli-augustus 1990, waarbij u opmerkt niet te hebben deelgenomen aan de operaties toen Irak Koeweit binnenviel (ref. Golfoorlog). Het schip waarop u werkzaam was, werd echter gebombardeerd en zonk. In 1991 werd u voor het werk overgeplaatst naar Bagdad (wijk Bagdad Al Jadida), waar u mede bevoegd was voor ‘grensbewaking’ van 1991 tot

1994. In 1994 startte u uw universitaire studies aan de Militaire Academie te Bagdad, waar u afstudeerde in 1996 met als militaire rang 'Raed/ Majoor'. Daarna werd u overgeplaatst naar Amara (provincie Maysan, ten zuiden van Bagdad) als 'adjunct van de commandant' van de 2de 'Fawj/Regiment' behorend tot de 10de 'Liwa/Brigade', bevoegd voor grensbewaking. Na vier jaar promoveerde u tot 'Muqaddam/Luitenant-kolonel'. Naar verluidt kon u toen bevelhebber worden van de betrokken Fawj in 2000. Echter, net daarom zou u zijn overgeplaatst naar een minder invloedrijke dienst in Bagdad en werd u daar in feite op 'non-actief' gezet. Volgens u owv de sektarische gevoeligheden onder president Saddam Hussein en het feit dat u een 'sjiitisch bevelhebber' was. Zo belandde u in Bagdad bij de 'Jamiyat al Muharibeen al Askari/ Vereniging voor Militaire (Oud)Strijders' voor een administratieve functie, waarbij u in praktijk uw maandelijks salaris kreeg en mocht beschikken. Deze periode duurde van 2001-2007, met in de tussentijd de val van het regime van Saddam. Na het aantreden van Nuri Al Maliki als premier, dienden er zich opnieuw opportuniteiten aan voor u als (sjiitisch) militair. In 2007 werd u, dankzij uw netwerk (ref. Imad al Zaheiri) en met de goedkeuring van de Amerikanen, de functie toegekend van bevelhebber van de 2de 'Fawj/Regiment in de 'Liwa/Brigade van Bagdad'. U was bevoegd voor de bewaking van (en bijgevolg werkzaam in) de Groene Zone (de Internationale Zone) van 2007-2010. Uw militaire rang was 'Muqaddam/Luitenant-kolonel' en in 2009 werd u 'Aqid/Kolonel'. Eveneens in 2009 kende u problemen in uw woonwijk Hurriya (ref. periode van sektarisch geweld). Volgens u zorgde de discrepantie tussen uw effectieve woonplaats (Hurriya) en uw registratieplaats (Adhamiya, eveneens de plaats van afgifte op uw ID-kaart) destijds voor problemen bij controles voor het binnenkomen en verlaten van Hurriya. Uit praktische overwegingen verhuisde u bijgevolg in 2009 naar Adhamiya, waar u ongeveer een jaar woonde. In de loop van 2010 droegen de Amerikanen de controle van de Groene Zone opnieuw over aan de Irakezen. Op dat moment werd u naar eigen zeggen onmiddellijk overgeplaatst naar een ander departement, nl. het 'Departement voor Militaire Operaties' op het Ministerie van Defensie (Internationale Zone). Het feit dat u werd overgeplaatst en geen promotie maakte van 'Aqid/Kolonel' tot 'Amid/Brigadegeneraal' (wat u bevelhebber zou maken van de 'Liwa/Brigade'), schrijft u toe aan uw weigering om financiële bijdragen te betalen met het oog op het bekomen van een promotie. U licht toe dat organisaties, zoals de Badr Organisatie, hun vertrouwelingen op hooggeplaatste posities willen zien. Gezien u zegt niet geaffilieerd te zijn met een politieke partij en niet te hebben betaald voor een hogere functie, werd u naar verluidt overgeplaatst om zo de weg vrij te maken voor hun eigen kandidaten. Datzelfde jaar verhuisde u met het gezin naar de wijk Al Ghadeer (in Bagdad al Jadida). Uw nieuwe functie sinds 2010 betrof volgens u een administratieve en niet-leidinggevende functie. U was verantwoordelijk voor de 'Cel van het Zuiden', maw verantwoordelijk voor het opstellen van rapporten over gebeurtenissen die plaatsvonden in de regio van Bagdad tot Basra. In 2012 werd u alsnog gepromoveerd tot 'Amid/Brigadegeneraal'. In juli 2014, na de val van Mosul, toen het 'Commando van Gemeenschappelijk Operaties/ Qiada Amiliat Mushtaraka' werd opgericht, eveneens gelegen in de Groene Zone, werd u gekozen om er deel van uit te maken. U vervulde naar eigen zeggen opnieuw een administratieve functie samen met nog drie andere Brigadegeneraals in een soort van permanentiesysteem. Jullie opdracht bestond er in bevelen van de bevelhebber uit te schrijven, die daarna door deze laatste opnieuw te laten ondertekenen en ze vervolgens door te sturen naar het Ministerie van Defensie. U werkte er tot aan uw vertrek uit Irak in 2015.

De problemen die volgens u de enige aanleiding vormden voor uw vlucht uit Irak, startten op 15 juli 2015. U werd die dag gecontacteerd door S. A. M., een verantwoordelijke binnen de Badr Organisatie, met de vraag voor een ontmoeting. U stuurde vervolgens uw persoonlijke chauffeur (en broer) A.N.S.N. (...) om hem op te pikken en naar u toe te rijden in de Groene Zone, naar het Departement voor de Gemeenschappelijk Operaties. Daar nam u samen met S.A.M. plaats in uw persoonlijke caravan en ontspanningsruimte. A.M. eiste vervolgens twee zaken van u; enerzijds een schriftelijke toestemming die hem toelating gaf om zich met zijn eenheden vrij in en uit de Groene Zone te begeven, anderzijds het toevoegen van onbestaande personen aan de personeelsdatabase, zodat via die weg ook zijn eenheden aan extra middelen zouden kunnen komen (zoals geld, legeruitrusting, wapens, etc). U ging niet akkoord met deze eisen en vroeg uw broer N. om A.M. opnieuw naar buiten te begeleiden. De volgende dagen verbrak u volledig het contact met A.M. om u zo te distantiëren van het voorstel.

Na twee dagen, op 17 juli 2015, kwam een zekere A.H.A.R. langs in de pc-winkel van uw broer A.M.S.N. (CGVS 15/21417, O.V. 8.111.064) met als boodschap voor u dat er 'een oplossing moest gevonden worden, zo niet dan zouden jullie afzien'.

Nog eens twee dagen later, op 19 juli 2015, bracht uw broer N. u een bezoek in de wijk Al Ghadeer. Bij zijn binnenkomst vond u een dreigbrief op de grond aan de deur van uw woning waarin u met de dood werd bedreigd. Uit vrees voor uw gezinsleden, bracht u hen naar uw ouderlijke woning in de wijk

Hurriya. U stapte eveneens naar uw bevelhebber (A.A.L.), toonde hem de dreigbrief en vroeg om extra beveiliging. Hij verwees u door naar het lokaal politiekantoor in uw buurt voor verder onderzoek. U deed echter geen beroep op hun diensten, aangezien zij volgens u allen behoren tot de Badr organisatie.

Een dag later, op 20 juli 2015, toen u samen met uw broer/chauffeur N. naar de Groene Zone reed, werd bij de veiligheidscontroles naar een van de ingangen een kleefbom gedetecteerd onder uw wagen. Naar aanleiding van dit voorval opperde uw bevelhebber dat u best voor uw veiligheid in het departement zou blijven. U repliceerde dat u noch de lokale politie zou bezoeken, noch in het departement zou blijven, maar op dat eigenste moment uw ontslag zou indienen.

U keerde terug naar huis op 23 juli 2015 en verkocht twee wagens, respectievelijk die van uw echtgenote en uzelf. Dat geld gebruikte u om samen met twee van uw zonen, de meerderjarige A.H.A.S. (CGVS 15/21409, O.V. 8.111.052) en de minderjarige A.M.A.S. (O.V. 8.111.047), het land te verlaten. Op 25 juli 2015 verliet u samen met hen Irak via de luchthaven van Bagdad richting Turkije. Vervolgens reisden jullie illegaal verder vanuit Turkije naar Griekenland, via de Balkanroute naar België, waar u allen op 24 augustus 2015 asiel aanvraagde.

Uw echtgenote vertrok ongeveer een half jaar later uit Irak, in januari 2016, samen met uw overige minderjarige kinderen A.O.A.S. (O.V. 8.111.047) en A.H.A.S. (O.V. 8.111.047). Zij vroeg samen met hen asiel aan in België op 7 maart 2016.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (NB) afgifte dd. 15/4/1970 te Basra, uw ID-kaart afgifte Adhamiya dd. 27/03/2014, NB van echtgenote afgifte dd. 26/03/88 te Babil, ID-kaart echtgenote afgifte Adhamiya dd. 11/10/2005, huwelijksakte (orig) afgifte dd. 15/07/1990 te Adhamiya, ID-kaarten van uw vier kinderen (H., M., O., H.), NB-bewijzen van de drie oudste kinderen (met uitzondering van de jongste H.), voedselrantsoenkaart 2014-2015 (nog zonder vermelding van jongste zoon H. geboren in 2013), rijbewijs, bewonerskaart, Bachelor 'onderscheiding' behaald aan de Maritieme Universiteit van Basra afgifte door MOD dd. 23/07/86, Master 'ruqn/militaire staf' behaald aan de Militaire Academie van Arkan dd. 18/07/1996, Certificaat van het 'basic en technical training directorate' start 8/11/2019-22/12/2009, Bachelor van echtgenote in 'leerkrachtenopleiding voor psychologie in gedrag/pedagogie' behaald aan de Mustansariya Universiteit dd. 2009-2013, werkbadge Ministerie van Defensie 'Leiderschap/Commando van de Gemeenschappelijke Operaties' met rang 'Amid Ruqn' afgifte dd. 1/10/2014, toegangsbadge Green Zone vervaldatum 18/12/2016, 'Certificate of appreciation' versie in Arabisch/Engels met verwijzing naar 'International Zone' en 'Second Bataljon' van de 'Baghdad Brigade', foto van u met Kevin Gregory (US Army) tijdens certificaatoverhandiging (zie supra, 'Certificate of Appreciation'), foto met hele groep militairen (Irak + USA, inclusief u en uw broer N.) met banner achteraan die vermeldt 'thanksgiving 2008', foto (orig) met u aan uw bureau als 'Aqied/Kolonel' met zwarte vlag (naar verluidt van het 'Second Bataljon') op achtergrond, enveloppe mbt broer N. en verstuurd vanuit Bagdad, enveloppe verstuurd vanuit Turkije.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (CGVS) onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo geeft u zelf expliciet aan dat uw vluchtaanleiding louter de problemen omvat die zich afspeelden in één duidelijk afgebakende tijdsperiode van 10 dagen, namelijk van 15 juli 2015 tot 25 juli 2015 (zie CGVS, p. 3). Echter, het CGVS stelt zich ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten, alsook bij de link die u vervolgens legt tussen de vervolgingsfeiten en de Badr Organisatie. U heeft bijgevolg uw beweerde vervolging door de Badr Organisatie niet aannemelijk kunnen maken en dat om de hieronder uiteengezette redenen.

Aangaande de vervolgingsfeiten:

Vooreerst illustreert u persoonlijk meermaals uw hoge militaire rang ('Amid/Brigadegeneraal'), alsook de invloed en macht die voortvloeien uit uw hooggeplaatste positie. Bijvoorbeeld in 2007, nadat Nouri Al Maliki aan de macht kwam als premier, werd u na een werkonderbreking van diverse jaren in uw actieve militaire carrière (2001-2007), opnieuw aangeduid als bevelhebber van een 'Fawj/Regiment' dankzij uw

netwerk, maw uw vriend I.A.Z. (CGVS, p. 8). Verder geeft u aan dat u in 2009 'een zekere macht had in Bagdad door uw militaire status' (CGVS, p. 9). Financieel had u het duidelijk ook niet slecht, met een tot de verbeelding sprekend loon dat zich ergens situeerde tussen de 5600 dollar per maand volgens de berekeningen van uw echtgenote (haar gehoor p. 6) en 6000 euro per maand (volgens uw eigen inschatting, CGVS p. 12). Uw status en positie worden bevestigd door anderen, bijvoorbeeld uw broer M. zegt hierover het volgende 'A. is moeilijk bereikbaar owv zijn positie' (zijn gehoor, p. 14). Om af te ronden met uw eigen woorden 'Ik had mijn bewaking en bescherming. Ik zat in de beste plaats in de nieuwe regering van Abadi (ref. de huidige premier'; CGVS, p. 11). Het CGVS merkt op dat, op basis van uw militair profiel an sich, echter niet automatisch kan besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, zonder dat er sprake zou geweest zijn van plausibele, geloofwaardige, individuele vervolgingsfeiten.

Verder komen andere hooggeplaatste en invloedrijke figuren zelfs bij u terecht om gunstmaatregelen af te dwingen (ref. A.M., zie supra in het feitenrelaas). Het is dan ook verwonderlijk dat u na uw ontmoeting met A.M. geen andere uitweg zag of alternatieve oplossing hebt gezocht (ref. geen beroep op de lokale politie voor verder onderzoek, geen extra bescherming door een eventueel tijdelijk verblijf in uw departement zoals werd aangeboden door uw overste, CGVS p 11). Integendeel, u beslist op 20 juli 2015, exact 5 dagen na uw ontmoeting met A.M., dat u (ondanks uw militaire rang, positie, financiële middelen en netwerk) geen andere optie heeft dan met onmiddellijke ingang ontslag te nemen uit uw functie en alles achter u te laten (CGVS, p 11). Dit zonder dat u enige andere alternatieve actie tot oplossing blijkt te hebben ondernomen. Deze vaststelling is op zijn minst bijzonder bevreemdend te noemen. U maakt verder op geen enkele manier aannemelijk dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming van lokale of hogere autoriteiten in uw land van herkomst. Louter poneren dat de lokale politie toch enkel bestaat uit leden van de Badr Organisatie zonder meer, is niet afdoende (CGVS, p 11). Te meer aangezien uw broers M. en N. zich duidelijk wel gericht hebben tot de lokale politiediensten voor het indienen van een klacht en de vraag naar verder onderzoek (hun respectievelijke gehoren p. 14 en p. 49). Bovendien bevond u zichzelf duidelijk in een machtspositie. Uw schoonzoon (A. R. A. A., ...) doet wat dit betreft nog volgende opmerkelijke verklaring verwijzende naar u 'Hij ging terug naar het leger ... hij kent veel mensen in Hurriya, leden van Asa'ib (Ahl) Al Haqq ook ... hij heeft onbetaald verlof voor een jaar gevraagd, hij kwam voor een verblijfsvergunning (naar België) en kan dan terugkeren' (zijn gehoor p. 10). Dergelijke verklaringen zijn niet te negeren en ondersteunen mede bovenstaande vaststellingen die reeds afbreuk deden aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verder legt u volgende verklaringen af over A.M. (CGVS, p 19) 'jullie kenden elkaar ... in het begin hielp u hem met kleine dingen ... hij is zelf een persoon met een functie in de Groene Zone die veel relaties heeft ... hij is kabinetschef bij het kabinet van de president en heeft veel macht in de Groene Zone, etc.'. Gezien het hier duidelijk een man betreft op een hooggeplaatste positie met macht en connecties (evenals u), dient men zich de vraag te stellen waarom hij überhaupt uw persoonlijke medewerking zou nodig hebben om zijn eisen en wensen te realiseren. Geconfronteerd met deze vraag, wijst u er op dat bepaalde bevoegdheden (zoals databank-beheer ifv het toevoegen van extra namen) niet onder zijn verantwoordelijkheid vielen, waardoor hij uw diensten alsnog nodig had (CGVS, p. 18, 19). Deze verklaring voor het gegeven dat A.M. dermate zou gefocust zijn op uw medewerking en zich zoveel moeite zou getroosten (ref. vermeende vervolgingsfeiten uit uw relaas) om zich van uw medewerking te verzekeren, kan echter niet overtuigen, gezien u zelf aangeeft dat er nog meerdere (ref. zeker 3) brigadegeneraals exact dezelfde functie uitoefenen als u in een soort van permanentiesysteem (CGVS p. 13). Dit maakt het bijgevolg weinig aannemelijk dat uw bijdrage of medewerking een noodzakelijke voorwaarde zou zijn voor het realiseren van de frauduleuze intenties van A.M., en bij gevolg kan geconcludeerd worden dat ook de zogenaamde reactie van A.M. (en bij uitbreiding de Badr Organisatie) op uw weigering tot coöperatie buiten alle proportie en redelijkheid valt.

Dan zijn er nog volgende vaststellingen, die eveneens verder afbreuk doen aan uw vervolgingsrelaas. Zo blijkt dat uw echtgenote (samen met nog twee van uw kinderen) in Irak bleef na uw vertrek van juli 2015 tot januari 2016 'om nog een aantal administratieve zaken in orde te brengen, zoals o.a. de verkoop van een stuk grond' (haar gehoor p. 6). Zij beweert dat extra tijd én geld nodig was om de overtocht te betalen van haarzelf en de overige kinderen (haar gehoor p. 6). Echter, met de eerdere schatting van uw maandelijks loon in het achterhoofd, kan de vraag gesteld worden in welke mate deze verklaring overeenstemt met de realiteit. Wat er ook van zij, eveneens de duur van de periode dat een deel van uw gezin nog in Bagdad verbleef na uw vertrek, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees owv uw problemen. Ook de vaststelling dat uw zus S. actueel nog steeds werkzaam is als juriste voor het Ministerie van Defensie op het kabinet van een minister in de Groene Zone, is opmerkelijk

(CGVS p. 15). Vooral dat u beweert dat er geen invloed is van uw problemen op haar omdat 'men geen weet zou hebben van de connectie tussen jullie', lijkt het CGVS bijzonder onwaarschijnlijk en eerder een poging tot verschoning van de vaststelling dat zij probleemloos werkzaam is in de Groene Zone. Ook dit relativiseert alleen maar verder de ernst van de door u voorgehouden vrees en de aannemelijkheid van uw vervolgingsproblemen die zogenaamd de hele familie treffen (met name uw gezin, uw broers en hun gezinnen, maar dit alles zonder enige invloed op die ene zus die net in dezelfde 'gevoelige Groene Zone' actief is als u).

Aangaande de link tussen de beweerde vervolgingsfeiten en de Badr Organisatie:

Het CGVS stelt zich verder ernstige vragen bij de eventuele link tussen uw ontmoeting met A.M., volgens u een verantwoordelijke binnen de Badr Organisatie, en de daaropvolgende beweerde incidenten (ref. dreigbrief, plaatsing kleefbom, bedreigingen tov uw broers M. en N., etc).

Vooreerst verklaart u dat de dreigementen in de dreigbrief die u vond aan uw voordeur op 19 juli 2015 niet werden opgeëist door een bepaalde groepering (CGVS, p. 12). Het bleek niet uit de brief door welk individu of in naam van welke organisatie/groepering die werd verzonden, noch was er een herkenbaar logo of opschrift aanwezig dat u kon helpen om de afzender te identificeren (CGVS, p. 12). Uit de inhoud van de dreigbrief blijkt althans geen duidelijke verwijzing naar de Badr Organisatie. Bovendien vermeldt u dat het louter om een persoonlijke interpretatie van uwentwege ging, om uit te gaan van een verband tussen de dreigbrief en de Badr Organisatie (CGVS, p. 12). Nog opmerkelijker is echter dat uw broers M. en N., die beiden eveneens verklaren gevluht te zijn naar aanleiding van uw problemen (zie respectievelijk hun feitenrelazen), niet op de hoogte zijn van de inhoud van die dreigbrief. M. verklaart de brief nooit zelf gelezen te hebben en er bijgevolg weinig met zekerheid over te kunnen zeggen, behalve dat hij vermoedt dat het wel om een standaardbedreiging zou gaan waarin iemand ervan wordt beschuldigd 'verrader' of 'spion voor de Amerikanen' te zijn (zijn gehoor, p. 15). N., die er wel persoonlijk bij was toen de dreigbrief werd ontdekt, heeft evenmin noties over de concrete inhoud en details van de brief en verklaart de dreigbrief ook niet persoonlijk te hebben gelezen (zijn gehoor, p. 44). Gezien het gedeeld belang van de inhoud van de dreigbrief voor uw broers en de verstreckende persoonlijke gevolgen die dit had voor hun persoonlijk leven (ref. vertrek uit Irak), kan verwacht worden dat ook zij beter op de hoogte zijn van de inhoud van die brief of althans in de tussentijd inspanningen zouden hebben geleverd om kennis te nemen van de exacte inhoud ervan. Deze opmerkelijke vaststellingen tasten dus niet alleen de beweerde link aan tussen de schriftelijk geuite bedreiging en de Badr Organisatie, maar in feite ook de geloofwaardigheid van de bedreiging op zichzelf.

Het is belangrijk hier verder nog stil te staan bij de bedreigingen die uw broers M. en N. hebben ondergaan ten gevolge van uw problemen, in het bijzonder ook de gebeurtenissen na uw vertrek uit Irak op 25 juli 2015.

Wat betreft M., hij kreeg op 17 juli 2015 bezoek in de pc-winkel waar hij manager was van A.H.A.R.. Deze laatste wilde met zijn boodschap aan M. naar verluidt onrechtstreeks ook de druk op u opvoeren (gehoor M., p. 9, 10). Uit de verklaringen van M., blijkt echter opnieuw dat er geen duidelijke link kan gelegd worden tussen dit incident en de Badr Organisatie (zijn gehoor, p. 12). M. zegt immers niet te weten of A.H.A.R. behoort tot een bepaalde groepering (zijn gehoor, p. 12), meer zelfs, hij bevestigt dat het louter zijn persoonlijke interpretatie betrof dat A.H.A.R. waarschijnlijk wel zou behoren tot de Badr Organisatie zonder hiervoor concrete bewijzen te hebben (zijn gehoor, p. 12, 13). Bovendien blijkt dat M. al eerder contact had met A.H.A.R., omdat deze laatste geïnteresseerd was in een overname van diverse panden in de wijk waaronder het pc-kantoor o.a. ovw de goede locatie (gehoor M., p. 12, 13). M. vult aan dat A.H.A.R. en zijn handlangers werden gedreven door financieel winstbejag, los van geloof, strekking, ras (zijn gehoor, p. 13). Alleszins blijkt hieruit verder geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een duidelijke vervolging door de Badr Organisatie.

Het persoonlijk incident dat M. meemaakte op 26 juli 2015 (na uw vertrek uit Irak) aan de ingang van de wijk Yousoufiya (zie zijn feitenrelaas), biedt evenmin ondersteuning voor zijn persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch indirect voor uw vervolging. M. verklaart immers dat hij de mannen die hem toen met hun wagen in het nauw dreven niet kan identificeren, noch enige notie heeft van tot welke groepering zij mogelijks behoren (zijn gehoor, p. 12). Het gegeven dat M. verklaart dat het incident plaatsvond aan het 'Badr-gebouw' wordt eveneens verder verkend op zijn relevantie, namelijk of dit een link impliceert met de Badr Organisatie (zijn gehoor, p. 12). M. lacht dit potentieel verband echter duidelijk weg en stelt dat de benaming van het Badr-gebouw een oude benaming uit het Saddamtijdperk betreft, zonder enige verwijzing naar de Badr Organisatie zelf (zijn gehoor, p. 12). Ook uit de

klacht die werd ingediend door de echtgenote van M. op 27 juli 2015 bij de lokale politie waar het incident zich afspeelde, een klacht die verder werd onderzocht, voorkwam voor het gerecht van Mahmoudiya met uitspraak in september 2015, blijkt dat 'de daders van het incident onbekend zijn' (gehoor M., p. 9).

Wat N. betreft, zijn woning werd op 27 juli 2015 naar verluidt beklad met rode graffiti 'bloed wordt gevraagd van de informant voor de Verenigde Staten' (zijn gehoor, p. 39). Op 30 juli 2015 zou zijn woning zijn beschoten, toen hij deze in de ochtend verliet (zijn gehoor, p. 50). De woning is gelegen in de wijk Hurriya, naast uw ouderlijke woning. Wat de daders van deze vermeende incidenten betreft, blijkt ook hier een totale afwezigheid van objectieve indicaties (zijn gehoor, p. 51).

Alleszins, de verklaringen van uw broers M. en N. werpen geen ander licht op de hier bovenstaande motivering en kunnen de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging door de Badr Organisatie niet herstellen.

Dit kan eveneens gezegd worden van de door u neergelegde documenten, zij kunnen evenmin de aard van bovenstaande appreciatie in positieve zin ombuigen. Zij onderschrijven weliswaar uw identiteit, herkomst, militair profiel en familiebanden, maar bieden geenszins ondersteuning voor de door u verklaarde vervolgingsfeiten, aangezien u eenvoudigweg ook geen documenten voorlegt die daarop betrekking hebben (geen dreigbrief, geen documenten ter staving van de kleefbom die naar verluidt werd geplaatst onder uw wagen, etc.). Des te opmerkelijker ivm het kleefbomincident, zijn hieromtrent de verklaringen van uw broer N., tevens werkzaam voor het Irakese leger en uw privéchauffeur. Deze verklaarde namelijk na de detectie van de kleefbom nog een periode aanwezig te zijn gebleven bij de wagen, terwijl u zich al naar uw werklocatie begaf (gehoor N., p. 46). N., uw chauffeur én militair zijnde, kan echter mondeling verbazend weinig concrete details geven over dat incident (zijn gehoor, p. 46). Hij biedt geen verdere info over de eventuele aard en andere specificaties van het explosief, vroeg geen feedback van de 'anti-explosievendienst' die blijkbaar ter plaatse was geweest, evenmin vroeg hij naar een verslag van hun bevindingen (zijn gehoor, p. 46). Gezien zijn militaire achtergrond, zijn verantwoordelijkheden als uw chauffeur en de relevantie ervan voor zijn persoonlijke veiligheid, zou men hier toch ook meer inspanningen en betrokkenheid van zijnentwege verwachten, wat andermaal verder de ernst van jullie beweerde vrees aantast.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat zowel u, uw echtgenote, uw kinderen, alsook uw broers niet bij machte zijn een origineel paspoort voor te leggen. Zelfs niet één persoon onder jullie die er aan heeft gedacht een kopie te nemen van dat belangrijke document. Het is bevreemdend vast te stellen dat, hoewel jullie niet allen gelijktijdig zijn gevlucht uit Irak en evenmin allen gelijktijdig de illegale oversteek hebben gemaakt van Turkije naar Europa, toch bij elk van jullie het paspoort werd ingehouden door de smokkelaar en niet meer gerecupereerd kon worden voor het gehoor bij het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair

beschermd. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers

vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers

die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog te worden vermeld dat in hoofde van uw echtgenote, uw kinderen, uw broers N. en M., alsook de dochter van M. (Mr.), een beslissing tot 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming' werd genomen, gezien zij allen hun relaas baseren op uw vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Eerste middel

In het eerste middel, gericht tegen de beoordeling van vluchtelingenstatus, voert verzoeker de schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing". Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en vraagt een nieuw onderzoek van de aanvraag.

Hij stelt wat volgt:

"[...]"

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen omdat :

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (CGVS) onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Verzoeker diende een eigen aanvraag in, zijnde elk lid van de familie heeft een individuele aanvraag ingediend. Dit zijn in totaal 6 INDIVIDUELE aanvragen ingediend door volwassenen van dezelfde familie.

De problemen van deze personen zijn uiteraard allemaal gelinkt met de problemen ondervonden door A.A.S.N..

Verzoeker zal in eerste instantie dan ook verplicht zijn in alle 6 beroepsverzoekschriften te verwijzen naar de argumenten opgenomen in het 'leidende' dossier maar zal ook steeds trachten over te gaan tot individualisering van de betrokken dossier.

Aangezien het echter steeds individuele dossier betreffen kan dan ook onmogelijk aanvaard worden dat men in de individuele dossiers louter verwijst naar beslissing van zijn familieleden, zonder zelf maar de eigen motieven te hernemen.

Er is geen sprake van onvoldoende elementen of het niet slagen in de 'bewijslast'.

Het CGVS oordeelde duidelijk zonder grondige analyse van de asielaanvraag en de algemene gegevens eigen aan de zaak.

Het CGVS beperkt zich tot het verwijzen naar het dossier van de familie van verzoeker en heeft geen grondige analyse verricht van de eigen belevingen en gebeurtenissen waardoor de bestreden beslissing enkele steun kan vinden in objectieve elementen.

Verzoeker, heeft zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat hij gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom hij zijn land diende te ontvluchten. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

In dit opzicht is het opmerkelijk dat het CGVS niet verwijst naar het meest recente COI over Bagdad waarin duidelijk te lezen staat dat de overheid niet bij machte is de milities in te perken en hiertoe ook geen enkele poging meer onderneemt.

Het is net door de onmacht van de overheid dat verzoeker zijn land diende te ontvluchten.

In het geval van verzoeker heeft hij daarvan te lijden, zijnde de onmogelijkheid van de overheid hem op een gedegen wijze te beschermen niet op het ogenblik van de feiten, maar ook heden niet gelet op de de quasi algemene staat van oorlog waarin het land zich actueel in bevindt en de zeer ruime machtsbasis van de milities die actief zijn in Bagdad.

Het hoeft geen betoog dat de individuele feiten die verzoeker heeft meegemaakt én die zijn familie ook hebben doorgemaakt, aantonen dat er geen enkele vorm van bescherming mogelijk is. Hiervoor is het essentieel de functie van verzoeker (...) grondig in rekening te brengen en meer in het bijzonder dat zijn 2 voorgangers door dezelfde problemen om het leven kwamen.

Verzoeker en zijn familie heeft dan ook een zeer bijzonder profiel waar onvoldoende rekening mee werd gehouden.

Verder blijkt ook dat de verklaringen van de ZES familieleden GEEN noemenswaardige tegenstrijdigheden bevatten en men in de dossier louter beslist dat er onvoldoende elementen aanwezig zijn om de bescherming toe te kennen.

Het relaas is dan ook zeer geloofwaardig, de verklaringen van alle familieleden zijn complementair en duiden om een ernstig problemen die de nood aan bescherming volledig onderbouwen.

Verzoeker heeft veel en gedetailleerde informatie proberen gegeven (alle 6 de familieleden), geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS. Verzoeker (en de familie) is het land ontvlucht omwille van de problemen.

Op geen enkel ogenblik werden de individuele eigen verklaringen de verschillende leden van de familie voldoende mee opgenomen in de analyse van het dossier en men heeft zich beperkt tot de analyse van het dossier van A.A.S.N..

Het CGVS heeft de plicht om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel te verwijzen naar een besluit van de familie waar verzoeker niet de mogelijkheid heeft gehad om zich tegen te verzetten.”

Verzoeker gaat vervolgens in op de concrete weigeringsmotieven en tracht deze te weerleggen, en sluit af als volgt:

“Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn, wel in tegendeel.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij en de volledige familie tijdens hun interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoon om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst trouwens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.1.2. Tweede middel

In het tweede middel, gericht tegen de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker andermaal een schending aan “van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

Verzoeker stelt wat volgt:

“Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie*
- onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.*

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich niet te gemakkelijk van af daar waar zij een enkele recente analyse van de veiligheidssituatie uitvoert ten aanzien van de situatie in Bagdad, tot midden augustus 2016 en aldus zich baseert op recente en accurate informatie.

Echter erkent het CGVS ook heel uitdrukkelijk dat er:

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Verzoeker vraagt zich af welk objectief criterium er moet zijn om te spreken van blind geweld. Verzoeker is duidelijk, er is sprake van blind geweld in de zin van artikel 48/4 VW. Het CGVS meent te kunnen stellen dat het geweld niet het vereiste niveau zou bereikt hebben, dus dat er met andere woorden nog ‘net’ niet genoeg doden vallen om in aanmerking te nemen voor subsidiaire bescherming, doch laat na te motiveren hoe dit niveau moet bepaald worden, laat staan dat het CGVS in concreto aantoont dat dit niveau (mede gelet op de erkenning van het blind geweld) niet bereikt is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016

Recentere informatie dan augustus 2016 (zijnde dus 7 maanden geleden – en meer bij behandeling) is niet voorhanden, waardoor de besluitvorming van het CGVS niet langer accuraat is.

Het vluchtschrift van Caritas International (zie <http://www.caritasinternational.be/wp-content/uploads/2016/08/Vluchtschrift-dec15-mei16-Asielzoekers-uit-Irak-en-in-het-bijzonder-uit-Bagdad-1.pdf> en algemeen gekend en beschikbaar) besluit:

In ondergeschikte orde en volgens ons, moeten de inwoners van Bagdad omwille van verschillende redenen de subsidiaire bescherming toegekend krijgen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Eerst en vooral hebben we hierboven verwezen naar de uitspraak van het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie dat zegt: « Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. » (CJUE, Arrêt Elgafaji du 17 februari 2009, C-465/07, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=76788&pageIndex=0&doclang=fr&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=933915>, §39.)

De vorige paragraaf legt uit hoe elk slachtoffer deel uitmaakt van een doelgroep die specifiek geïdentificeerd wordt en als zodanig herkenbaar is. Aangenomen dat een asielzoeker niet kan genieten van de erkenning van het vluchtelingenstatuut zoals hierboven verzocht, zou in elk geval deze versoepelde vereiste van de graad van willekeurig geweld moeten toegepast worden.

Vervolgens en afhankelijk van de precieze graad van willekeurig geweld, zijn we van mening dat zolang het conflict intens is en een inwoner van Bagdad teruggestuurd zou worden naar zijn oorspronkelijke gouverneurschap, dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige bedreigingen tegen zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Onze hogergenoemde uiteenzetting met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad lijkt aan te tonen dat het geweld in het gouverneurschap van de Iraakse hoofdstad zo'n hoog niveau bereikt dat er ernstige en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die teruggestuurd wordt naar Bagdad een reëel risico loopt om dergelijke bedreigingen te ondergaan uitsluitend vanwege zijn aanwezigheid op het Iraakse grondgebied.

We hebben aangetoond dat de conclusie die het CGVS haalt uit de COI Focus Bagdad niet spreekt over een groot aantal doorslaggevende elementen van de COI zelf die het mogelijk maken om de veiligheidssituatie in Bagdad objectief te evalueren. Er moet ook rekening gehouden worden met andere elementen die niet aanwezig zijn in de COI en die ons standpunt dat het terugsturen van een burger naar Bagdad een reëel risico voor diens leven of persoon inhoudt, versterkt.

Bij wijze van herinnering, Bagdad is het gouverneurschap dat in Irak het meest geraakt wordt door geweld. IS verliest aan terrein in de andere regio's van Irak maar blijft zijn terreurstrategie in de hoofdstad opdrijven – in maart 2016 werd het grootste aantal aanslagen sinds de laatste drie jaren geregistreerd.

Het is niet redelijk te stellen dat de Iraakse autoriteiten de politieke en administratieve controle over de stad uitoefenen. De nationale autoriteiten zijn namelijk niet in staat om de burgers te beschermen: de corruptie woedt, Cedoca bevestigt zelf in de COI Focus Bagdad dat sjiiitische milities de tekortkomingen van het Iraakse leger invullen. Een groot aantal internationale rapporten toont aan dat de milities oncontroleerbaar zijn, dat de politie en de gerechtelijke macht zelf niet in staat zijn om de burgers te beschermen of om aan de slachtoffers een schadeloosstelling te bieden. IS is, ondanks de vele - officiële of illegale - checkpoints nog steeds in staat om aanslagen te plegen in Bagdad. Er is namelijk bewezen dat de veiligheidstroepen valse detectoren van explosieven gebruiken.

Bovendien handelen sjiiitische milities en IS voor eigen rekening en kunnen criminele organisaties straffeloos te werk gaan waardoor het criminaliteitscijfer blijft stijgen. Zo zijn ontvoeringen, moord, ontdekking van niet-geïdentificeerde lijken, explosieven en mishandelingen schering en inslag in Bagdad. Geen enkele burger is veilig aangezien elk gebied van de hoofdstad met geweld te kampen heeft. We willen hieraan toevoegen dat IS als doel heeft om zijn aanvallen te richten op drukbezochte plaatsen om zo een maximum aantal slachtoffers te veroorzaken.

We willen er ook aan herinneren dat de cijfers van de COI Focus Bagdad van 31 maart 2016 die overgenomen werden door het CGVS en de RvV, spreken van 39 aanslagen (La notion « d'attentat » n'est pas définie par le Cedoca) in 2015, J. Wing spreekt over 2.631 incidenten in de hoofdstad.

Hoewel het klopt dat we eerst de onderzoekselementen die verzameld werden door het CGVZ zelf overgenomen hebben en een onderzoeksmethode gelijkaardig aan die van het CGVS gebruikt hebben om tot het besluit te komen dat de COI van 6 oktober 2015 en van 31 maart 2016 niet als voldoende overtuigend kunnen beschouwd worden, willen we eraan herinneren dat de onderzoeksmarge voor de al dan niet verlening van de subsidiaire bescherming niet louter en alleen beperkt kan worden tot het tellen van het aantal slachtoffers vanwege het willekeurig geweld.

*De reële en concrete gevolgen van het conflict voor de burgers mogen niet te strikt worden opgevat. Experts in gewapende conflicten herinneren eraan dat de statistieken over burgerslachtoffers het niet mogelijk maken om nauwkeurig verslag uit te brengen over het geweld dat burgers ondergaan in moderne conflicten en dat ze in het algemeen slechts het topje van de ijsberg vormen (UNHCR (T. Farrell et O. Schmitt), *The Causes, Character and Conduct of Armed Conflict, and the Effects on Civilian Populations, 1990-2010*, april 2012, PPLA/2012/03, <http://www.refworld.org/docid/4f8c3fcc2.html>, pp. 1 et 30.).*

Het is daarom voor de asielinstanties van cruciaal belang om andere indicatoren van de impact van conflicten op burgers vast te leggen die, afhankelijk van de context en de dynamiek van het conflict, kunnen variëren om op die manier een systemische aanpak van de gevolgen van het conflict te bevorderen. Deze gevolgen voor de burgers kunnen echter niet beperkt worden tot aannamen die niet op andere wijze onderbouwd worden zoals het CGVS ze voorstelt in de COI Focus Bagdad door te beweren dat het normale leven teruggekeerd zou zijn.

Als voorbeeld kunnen we de systematische mensenrechtenschendingen en de druk op de bevolking, chronische onderontwikkeling, de ineenstorting van de Staat, hongersnood en de ontheemding van de bevolking noemen (342CBAR, Pourquoi la plupart des Syriens sont-ils réfugiés ?, http://www.cbarbchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Analyses/Etude_Syrie_CBAR_FR_LR.pdf, p. 17).

UNHCR heeft een voorbeeld van deze systemische aanpak gegeven in de aanbevelingen over het onderzoek naar de aanvragen tot bescherming van Afghaanse onderdanen (UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html>, p. 15. 344 Nous renvoyons ici aux développements théoriques repris dans la Partie III, onderdeel 1 de ce Parole à l'exil et tirés des travaux préparatoires entourant l'insertion de la protection subsidiaire en droit belge. 345 Il appartient bien entendu à chaque demandeur d'asile et son conseil d'étayer au mieux une demande d'asile et nous ne pouvons qu'encourager la présentation d'un maximum d'éléments de preuve personnels et actuels.), waarnaar we verwijzen voor de methodologie.

We zijn van mening dat deze analyse voldoende betrouwbare « andere » indicatoren bevat dan diegene die zich beperken tot statistische gegevens over burgerslachtoffers en dat deze indicatoren het ook mogelijk maken om te besluiten tot het bestaan van « een situatie van gewapend conflict » met sprake van « endemisch geweld of systematische of veralgemeende mensenrechtenschendingen » gelijkwaardig aan willekeurig geweld en dat de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt (Voy. notamment CCE, arrêt n° 156 934 du 24 novembre 2015, <http://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/A156934.AN.pdf>, point 4.4 : « D'autre part, le Conseil constate qu'indépendamment de la qualification de la situation prévalant à Bagdad au regard de l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980, il résulte manifestement des informations versées au dossier administratif que des attentats meurtriers y demeurent fréquents et que des violations des droits de l'homme y sont encore perpétrées à grande échelle. Il peut donc être admis qu'un niveau élevé de risque de persécution ou d'atteinte grave existe encore, de manière générale, pour les habitants de Bagdad. Le Conseil estime que cette donnée contextuelle objective impose une grande prudence aux instances d'asile chargées de l'examen de demandes de personnes originaires de cette ville »). We verwijzen in dit verband naar Deel III, onderdeel 4, §2 van dit Vluchtschrift.

Zie stuk 3

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermings-status. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden staan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, 5 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het niet up to date zijn van de informatie van het CGVS (meer dan 7 maanden oude rapporten), kan dit besluit niet stand houden.

Het CGVS bezeerde zich dan ook niet op recente informatie.

Verzoeker wijst er ook op dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing een recentere COI Bagdad voorhanden was waarin uitdrukkelijk werd bepaald dat de overheid niet bij machte is de milities te stoppen en dat er een volledige straffeloosheid heerst ten aanzien van milities én gewapende groeperingen (zoals deze van M.!).

Verzoeker vraagt dan ook dat de Raad het CGVS zou verplichten de meest recente en volledige informatie ter beschikking te stellen van uw Raad en in het dossier zou toevoegen.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.2. Nieuwe elementen

Op 1 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

2.4.2. Beoordeling

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om internationale bescherming baseert op een vrees voor vervolging ten gevolge van zijn weigering om mee te werken met A.M., die had geëist dat hij hem een schriftelijke toelating zou geven om zich met zijn eenheden vrij in een uit de groene zone te begeven en om op frauduleuze wijze onbestaande personen toe te voegen aan de personeelsdatabase. Om diezelfde reden zouden ook zijn broers zijn bedreigd en vervolgd.

Verzoeker stelt dat hij niet louter heeft aangegeven dat hij problemen kende voor een periode van 10 dagen, dat hij jarenlang werd geplaagd door een gevoel van onbehagen en dat hij zijn werk bij het leger zo geheim mogelijk hield, dat zijn problemen niet terug te brengen zijn tot 1 persoon of de Badr-organisatie maar dat het geheel van feiten en de voorheen reeds doorleefde gebeurtenissen essentieel zijn om de ernst van de vervolgingsfeiten in een correct daglicht te plaatsen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt evenwel dat hij uitdrukkelijk stelde “mijn probleem in Irak om van de dood te vluchten duurde een week, mijn probleem begon op 15/7/2015 en eindigde op 25/07/2015 toen ik vertrokken was. Ik was niet voorbereid te vertrekken...” (gehoorverslag p 3). Verder verklaarde hij: “neen, ik had geen probleem met niemand, dit is op mijn weg gekomen” (gehoorverslag p 18). Bovendien bevestigt verzoeker in het verzoekschrift dat hij geen persoonlijke vervolging heeft gekend

louter op grond van zijn militaire status, omdat hij die geheim heeft trachten te houden, en dat hij inderdaad een zekere veiligheid had in de groene zone. Daarbuiten, zo stelt hij, was zijn persoonlijke veiligheid beperkter, maar toch nog meer dan een gewone burger. Het gevoel van onbehagen waarvan sprake, volstaat dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat de feiten die hem het land hebben doen ontvluchten niet louter zijn terug te brengen tot problemen met 1 persoon of de Badr-organisatie, zoals hij nu stelt, kan evenmin worden bijgetreden, gelet op zijn verklaringen.

In de mate dat verzoeker de verwerende partij verwijt dat in de individuele dossiers van de familieleden zou worden verwezen naar beslissingen van andere familieleden “zonder zelf maar de eigen motieven te hernemen”, moet erop worden gewezen dat hij erkent dat zijn dossier het “leidend” dossier is en dat zijn verklaringen en asielmotieven in casu werden onderzocht en beoordeeld, zodat niet valt in te zien hoe deze grief van toepassing kan zijn op de onderhavige zaak. Het loutere gegeven, verder, dat de zes familieleden geen noemenswaardig tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, zoals verzoeker zelf stelt, volstaat verder niet om de aanspraak op internationale bescherming aannemelijk te maken. Zoals reeds gesteld, zijn consistentie, voldoende detaillering, specificiteit en voldoende aannemelijkheid indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Voorts, waar verzoeker stelt dat de algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen maar wel een bepalende rol kan hebben gespeeld bij de beslissing om het land te ontvluchten, hij verwijst naar de onmacht van de overheid om hem te beschermen, de algemene staat van oorlog waarin het land zich actueel bevindt en de zeer ruime machtsbasis van de milities die actief zijn in Bagdad, moet erop worden gewezen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in het licht van het Vluchtelingenverdrag moet plaatsvinden op individuele wijze, en dat daarbij inderdaad ook rekening moet worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst, zoals hierna zal blijken.

Verzoeker legde in het kader van zijn asielaanvraag verschillende stukken voor, zoals opgesomd in de bestreden beslissing:

“Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (NB) afgifte dd. 15/4/1970 te Basra, uw ID-kaart afgifte Adhamiya dd. 27/03/2014, NB van echtgenote afgifte dd. 26/03/88 te Babil, ID-kaart echtgenote afgifte Adhamiya dd. 11/10/2005, huwelijksakte (orig) afgifte dd. 15/07/1990 te Adhamiya, ID-kaarten van uw vier kinderen (H., M., O., H.), NB-bewijzen van de drie oudste kinderen (met uitzondering van de jongste H.), voedselrantsoenkaart 2014-2015 (nog zonder vermelding van jongste zoon H. geboren in 2013), rijbewijs, bewonerskaart, Bachelor ‘onderscheiding’ behaald aan de Maritieme Universiteit van Basra afgifte door MOD dd. 23/07/86, Master ‘ruqn/militaire staf’ behaald aan de Militaire Academie van Arkan dd. 18/07/1996, Certificaat van het ‘basic en technical training directorate’ start 8/11/2019-22/12/2009, Bachelor van echtgenote in ‘leerkrachtenopleiding voor psychologie in gedrag/pedagogie’ behaald aan de Mustansariya Universiteit dd. 2009-2013, werkbadge Ministerie van Defensie ‘Leiderschap/Commando van de Gemeenschappelijke Operaties’ met rang ‘Amid Ruqn’ afgifte dd. 1/10/2014, toegangsbadge Green Zone vervalddatum 18/12/2016, ‘Certificate of appreciation’ versie in Arabisch/Engels met verwijzing naar ‘International Zone’ en ‘Second Bataljon’ van de ‘Baghdad Brigade’, foto van u met Kevin Gregory (US Army) tijdens certificaatoverhandiging (zie supra, ‘Certificate of Appreciation’), foto met hele groep militairen (Irak + USA, inclusief u en uw broer N.) met banner achteraan die vermeldt ‘thanksgiving 2008’, foto (orig) met u aan uw bureau als ‘Aqied/Kolonel’ met zwarte vlag (naar verluidt van het ‘Second Bataljon’) op achtergrond, enveloppe mbt broer N. en verstuurd vanuit Bagdad, enveloppe verstuurd vanuit Turkije. “

Met betrekking tot deze stukken werd in de bestreden beslissing geoordeeld als volgt:

“[...] De door u neergelegde documenten [...] onderschrijven weliswaar uw identiteit, herkomst, militair profiel en familiebanden, maar bieden geenszins ondersteuning voor de door u verklaarde vervolgingsfeiten, aangezien u eenvoudigweg ook geen documenten voorlegt die daarop betrekking hebben (geen dreigbrief, geen documenten ter staving van de kleefbom die naar verluidt werd geplaatst onder uw wagen, etc.).”

De stukken die verzoeker neerlegde hebben inderdaad betrekking op elementen die niet ter betwisting staan. Ze zijn echter niet dienstig om de geschetste vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker consistent, voldoende gedetailleerd en specifiek en voldoende aannemelijk zijn, opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten ernstig in twijfel wordt getrokken evenals de link tussen deze feiten en de Badr-organisatie. De verwerende partij komt tot deze bevindingen op grond van de vaststelling i) dat verzoekers hoge militaire rang an sich niet volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging maar dat er sprake moet zijn van plausible, geloofwaardige, individuele vervolgingsfeiten, ii) dat verzoeker, ondanks zijn militaire rang, machtspositie, financiële middelen en netwerk, na zijn ontmoeting met A.M. geen alternatieve oplossing heeft gezocht, iii) het niet aannemelijk is dat A.M. in zijn positie verzoekers persoonlijke medewerking zou nodig hebben en zijn reactie op verzoekers weigering buiten alle proportie en redelijkheid valt, iv) een deel van de familie nog gedurende een hele periode in Bagdad is gebleven wat de ernst van de voorgehouden vrees relativeert, v) de dreigbrief die verzoeker ontving geen duidelijke verwijzing naar de Badr-organisatie bevatte en verzoekers broers M. en N., die ook verklaarden te zijn gevlucht omwille van zijn problemen, geen notie hadden van de inhoud ervan, vi) de incidenten van broers M. en N. geen blijk geven van een link met vervolging door de Badr-organisatie, vii) er geen stukken worden voorgelegd die betrekking hebben op de vervolgingsfeiten, viii) de verklaringen van broer N. betreffende het kleefbomincident getuigen van een gebrek aan betrokkenheid, en ix) geen van de familieleden, hoewel ze niet alle tegelijkertijd zijn gevlucht, een origineel paspoort of een kopie ervan kan voorleggen.

Zoals reeds gesteld, bevestigt verzoeker dat hij geen persoonlijke vervolging heeft gekend louter op grond van zijn militaire status, omdat hij die geheim heeft trachten te houden, en dat hij inderdaad een zekere veiligheid had in de groene zone. Daarbuiten, zo stelt hij, was zijn persoonlijke veiligheid beperkter, maar toch nog meer dan een gewone burger: hij kon, voor zichzelf, beroep doen op de beveiliging.

Gelet op het bovenstaande, moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker 5 dagen na zijn ontmoeting met A.M. en ondanks zijn positie –met bewaking en bescherming- (gehoorverslag p 11), zijn financiële middelen en zijn netwerk, ontslag nam, vluchtte en daarbij een deel van zijn gezin achterliet. Nochtans kreeg verzoeker, nadat hij zijn bevelhebber had ingelicht over de dreigbrief, het aanbod om in het departement te blijven, alwaar hij dus naar eigen zeggen bewaking en bescherming kreeg. Dat hij ondanks dat aanbod besloot te vluchten omwille van zijn eigen veiligheid en die van zijn familie, doch daarbij een deel van zijn gezin in Bagdad achterliet, ondermijnt in ernstige mate de geschetste vervolgingsvrees.

Verzoeker stelt daar tegenover dat het in eerste instantie hijzelf is die de grootste en meest acute problemen heeft ondervonden, dat hij werd bedreigd en een mislukte bomaanslag heeft overleefd. De familie werd ook onmiddellijk ondergebracht in het ouderlijk huis om veiligheidsredenen. De verwerende partij heeft dus geen rekening gehouden met de stappen die heeft ondernomen. Bovendien moet er geld voorhanden zijn om te kunnen vluchten. Om die redenen werd eerst het meest acute gevaar voor verzoeker aangepakt en werd de familie in relatieve veiligheid gebracht om deze later te laten overkomen, zoals een huisvader dat normaal zou doen.

Verzoeker overtuigt niet: volgens de afgelegde verklaringen wisten de protagonisten in zijn verhaal hem te vinden op zijn thuisadres (cfr. de dreigbrief) en verder blijkt ook dat verzoekers broer M. reeds op 17 juli 2015 werd bedreigd in de pc-winkel waar hij manager was, hetgeen volgens verzoeker rechtstreeks gelieerd was aan zijn eigen problemen. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij, na de ontvangst van de dreigbrief op 19 juli 2015 niet meer in zijn huis wou blijven en hij samen met zijn gezin naar het ouderlijk huis in Hurriya is gegaan (gehoorverslag p 10). Daags nadien werd een bom onder zijn autostoel gevonden, zo verklaarde hij. In die omstandigheden, en gelet op de vermeende positie en doortastendheid van A.M., is het inderdaad niet aannemelijk dat een deel van verzoekers gezin, met name zijn vrouw en dochters, nog een half jaar na zijn vlucht in Bagdad zou zijn gebleven, zelfs al was dat niet langer in het huis waar het gezin aanvankelijk woonde. De verklaring dat het hele gezin niet samen kon vertrekken om financiële redenen, kan niet los worden gezien van de verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote hadden afgelegd over zijn maandloon, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoeker betwist dat hij tussen de 5600 en 6000 dollar per maand verdiende, zoals dat werd vermeld in de bestreden beslissing. Er werd hem gevraagd hoeveel hij verdiende en hoewel hij aangaf dat hij goed

verdiende, verdiende hij geen schatten. Hij kon niet zeggen hoeveel euro hij verdiende, maar gaf wel aan hoeveel hij in Iraakse munt verdiende; bij een correcte omzetting zou het gezinsinkomen ongeveer 2922,56 euro bedragen. Het is dus duidelijk dat hierover een misverstand is ontstaan, zo betoogt hij.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij 7 miljoen Iraakse dinar verdiende, "dat komt neer op 6000 euro per maand. Inclusief premies voor gezin etc." (gehoorverslag verzoeker p 12) Verzoekers verklaring, thans in zijn verzoekschrift, dat hij slechts 3 miljoen Iraakse dinar verdiende, valt daarmee niet te rijmen. De vraag of de omzetting naar euro's al dan niet correct zou zijn gebeurd is derhalve niet relevant.

Wat er ook van zij, verzoekers keuze om niet in het departement te blijven -alwaar hij volgens zijn eigen verklaringen sowieso werd beschermd en bewaakt, desgevallend tot hij alles had afgehandeld zodat hij samen met zijn hele gezin zou kunnen vertrekken- maar daarentegen onmiddellijk te vluchten, daarbij een deel van zijn gezin achterlatend in Bagdad, staat in schril contrast met zijn verklaarde vrees voor de veiligheid van datzelfde gezin en, bij uitbreiding, de familie.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat, gelet op de feiten die hij en zijn andere familieleden hebben meegemaakt, het duidelijk is dat geen enkele bescherming mogelijk is, en verwijst hij naar het feit dat zijn twee voorgangers zouden zijn omgekomen.

Echter, de dood van zijn twee voorgangers is niet gedocumenteerd. Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoeker pas op het ogenblik dat hij zich tot zijn bevelhebber wendde voor extra bescherming te weten kwam dat twee van zijn voorgangers om dezelfde reden zouden zijn vermoord: uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker vanaf juni 2014 deel uitmaakte van het commando van gemeenschappelijke operaties (gehoorverslag p. 9) en dat de twee betrokkenen zouden zijn omgekomen in april 2015 en juni 2015 (gehoorverslag p 11). Dat verzoeker daarvan niet eerder op de hoogte zou zijn geweest is niet aannemelijk.

Verder kan de reden van verzoekers weigering om naar de politie te gaan, zoals zijn bevelhebber hem had aangeraden, en een onderzoek te laten instellen, met name omdat dat "toch ook allemaal Badr" is, niet los worden gezien van de handelswijze van zijn broers, die naar aanleiding van de incidenten die volgens de verschillende verklaringen het rechtstreekse gevolg waren van verzoekers conflict met A.M., zich wél hadden gewend tot de politie en er een klacht hadden ingediend. Zo verklaarde M. dat zijn vrouw een klacht ging indienen bij de politie naar aanleiding van het schietincident van 26 juli 2015, dat deze naar de rechtbank werd gestuurd, dat er een uitspraak volgde waarin werd vastgesteld dat de dader van het schietincident onbekend was, dat de zaak daarop werd gesloten en dat het dossier zou worden heropend in het geval de dader alsnog zou worden gevonden (gehoorverslag M. , dossier 202 203, p 9) Broer N. verklaarde ook dat hij een klacht had ingediend bij de politie, naar aanleiding van de graffiti waarmee zijn huis werd beklad, hetgeen hij ook linkte aan de problemen van verzoeker (gehoorverslag N., p 49). In die omstandigheden kan verzoeker niet louter verwijzen naar de meest recente COI over Bagdad waarin te lezen staat dat de overheid niet bij machte is de milities in te perken en hiertoe ook geen enkele poging meer onderneemt, om aannemelijk te maken dat hij ten tijde van zijn conflict met A.M. op geen enkele wijze kon rekenen op bescherming of door middel van een verblijf in de groene zone.

In die optiek moet ook nog de volgende passage in de bestreden beslissing worden benadrukt:

"Bovendien bevond u zichzelf duidelijk in een machtspositie. Uw schoonzoon (A. R. A. A., ...) doet wat dit betreft nog volgende opmerkelijke verklaring verwijzende naar u 'Hij ging terug naar het leger ... hij kent veel mensen in Hurriya, leden van Asa'ib (Ahl) Al Haqq ook ... hij heeft onbetaald verlof voor een jaar gevraagd, hij kwam voor een verblijfsvergunning (naar België) en kan dan terugkeren' (zijn gehoor p. 10). Dergelijke verklaringen zijn niet te negeren en ondersteunen mede bovenstaande vaststellingen die reeds afbreuk deden aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten."

Deze passus wordt door verzoeker ongemoeid gelaten, terwijl het erin gestelde ernstige afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Daarbij komt nog dat ook hieruit de positie en het netwerk blijken van verzoeker zodat hij niet zonder meer kan verwijzen naar de algemene situatie zoals zou blijken uit de COI, om zijn handelswijze te verklaren. Verzoeker stelt dan wel dat zijn macht zich beperkte tot zijn verantwoordelijkheid en functie in de groene zone, maar het is precies in die zone dat hem bescherming werd geboden door zijn bevelhebber, doordat hem werd aangeboden in het

departement te blijven. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker warm en koud blaast tegelijk: zo wil hij nu eens zijn positie en functie minimaliseren, dan weer stelt hij dat hij als high target moet worden beschouwd tegen wie de meeste bomaanslagen in Bagdad gericht zijn, zoals te lezen staat in de COI's van de verwerende partij. Echter, uit de COI-focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 en de update van 25 september 2017, die aan verzoeker ter kennis werd gebracht, blijkt dat het geweld in Bagdad vooral slachtoffers maakt onder de burgerbevolking en dat militairen, politieagenten en militieleden slechts een klein deel van de doden en gewonden uitmaken. Dat verzoeker dus alleen omwille van zijn functie een gegronde vrees voor vervolging zou hebben, is niet aangetoond.

Verzoeker verklaarde dat hij, nadat hij A.M. wandelen had gestuurd, een dreigbrief had ontvangen en dat een kleefbom onder zijn wagen werd geplaatst.

Met betrekking tot de dreigbrief moet in eerste instantie worden vastgesteld dat deze niet voorligt. Verder werd in de bestreden beslissing onder meer vastgesteld dat de twee broers van verzoeker, M. en N., die verklaarden te zijn gevlucht omwille van de problemen van verzoeker, niet op de hoogte zijn van de inhoud ervan. Zo wordt gesteld:

"Nog opmerkelijker is echter dat uw broers M.en N., die beiden eveneens verklaren gevlucht te zijn naar aanleiding van uw problemen (zie respectievelijk hun feitenrelazen), niet op de hoogte zijn van de inhoud van die dreigbrief. M. verklaart de brief nooit zelf gelezen te hebben en er bijgevolg weinig met zekerheid over te kunnen zeggen, behalve dat hij vermoedt dat het wel om een standaardbedreiging zou gaan waarin iemand ervan wordt beschuldigd 'verrader' of 'spion voor de Amerikanen' te zijn (zijn gehoor, p. 15). N., die er wel persoonlijk bij was toen de dreigbrief werd ontdekt, heeft evenmin noties over de concrete inhoud en details van de brief en verklaart de dreigbrief ook niet persoonlijk te hebben gelezen (zijn gehoor, p. 44). Gezien het gedeeld belang van de inhoud van de dreigbrief voor uw broers en de verstreckende persoonlijke gevolgen die dit had voor hun persoonlijk leven (ref. vertrek uit Irak), kan verwacht worden dat ook zij beter op de hoogte zijn van de inhoud van die brief of althans in de tussentijd inspanningen zouden hebben geleverd om kennis te nemen van de exacte inhoud ervan. Deze opmerkelijke vaststellingen tasten dus niet alleen de beweerde link aan tussen de schriftelijk geuite bedreiging en de Badr Organisatie, maar in feite ook de geloofwaardigheid van de bedreiging op zichzelf. "

Verzoeker betoogt hieromtrent dat de brief maar één van de elementen was die de aanleiding vormden voor zijn vlucht, maar dit staat er niet aan in de weg dat het ontvangen van deze brief tot de kernelementen van zijn relaas behoort. Van zijn broers, die hebben verklaard problemen te hebben gekregen omwille van zijn problemen, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij op de hoogte zouden zijn van de inhoud van de dreigbrief. Dit geldt in het bijzonder voor N., zelf ook werkzaam voor het Iraakse leger en verzoekers privé-chauffeur. Het is immers hij die volgens verzoeker de dreigbrief vond toen hij 's morgens bij zijn broer binnenkwam (gehoorverslag verzoeker p 10, gehoorverslag N p 39) Dat hij in die omstandigheden verklaarde de brief niet persoonlijk te hebben gelezen en verder niet meer dan wat vage veronderstellingen maakte over de inhoud ervan (gehoorverslag N. p 44) is niet aannemelijk.

Met betrekking tot de verklaring van verzoeker dat een kleefbom onder zijn auto werd geplaatst, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er ook ter zake geen documenten voorliggen die dat incident kunnen bevestigen, en wordt ook het volgende gemotiveerd:

"Des te opmerkelijker ivm het kleefbomincident, zijn hieromtrent de verklaringen van uw broer N., tevens werkzaam voor het Irakese leger en uw privéchauffeur. Deze verklaarde namelijk na de detectie van de kleefbom nog een periode aanwezig te zijn gebleven bij de wagen, terwijl u zich al naar uw werklocatie begaf (gehoor N., p. 46). N., uw chauffeur én militair zijnde, kan echter mondeling verbaasd weinig concrete details geven over dat incident (zijn gehoor, p. 46). Hij biedt geen verdere info over de eventuele aard en andere specificaties van het explosief, vroeg geen feedback van de 'anti-explosievendienst' die blijkbaar ter plaatse was geweest, evenmin vroeg hij naar een verslag van hun bevindingen (zijn gehoor, p. 46). Gezien zijn militaire achtergrond, zijn verantwoordelijkheden als uw chauffeur en de relevantie ervan voor zijn persoonlijke veiligheid, zou men hier toch ook meer inspanningen en betrokkenheid van zijnentwege verwachten, wat andermaal verder de ernst van jullie beweerde vrees aantast."

Verzoeker stelt desbetreffend dat geen rekening werd gehouden met het tijds kader van de feiten, dat de dag van het incident de wagen werd afgeleid naar een beveiligde plaats, dat hij zelf onmiddellijk naar

zijn chef ging en zijn broer verplicht bij de wagen bleef. Verzoeker en zijn broer kunnen het relaas van de feiten geven en duidelijk in de tijd en ruimte situeren; dat zij niet weten om welk type bom het zou gaan is uiteraard geen element om de geloofwaardigheden van alle andere overeenstemmende elementen opzij te schuiven. Beide militairen zijn geen bomexperts, zo stelt verzoeker nog. Echter, zelfs als de beide broers geen bomexperten zijn, dan nog kan van hen, als militairen, meer interesse worden verwacht in de afwikkeling van het kleefbomincident. Dit geldt des te meer voor N, die chauffeur was en dus verantwoordelijk voor de wagen. De geëtaleerde desinteresse doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Dat verzoeker en zijn broer N. hierover verder gelijklopende verklaringen hebben afgelegd, doet daaraan geen afbreuk, gelet op het reeds vastgestelde.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij de link heeft gelegd tussen de vervolgingsfeiten en de Badr-organisatie, terwijl hijzelf dat nooit heeft gedaan. De problemen kwamen rechtstreeks van A.M. en zijn omgeving en niet van de partij of de Badr-organisatie.

Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoeker zelf verklaarde dat A.M. verantwoordelijk is binnen de Badr-partij (p 10), dat hij bij terugkeer zou worden vermoord omdat hij geheimen kent en "zij" macht hebben, dat zelfs de minister van transport van Badr is en hij verzoeker daags na zijn aankomst ten dode zou laten opschrijven (p 18). Op vragen waarbij de PO uitdrukkelijk de link maakte tussen de vermeende vervolgingsfeiten met Badr bleek verzoeker niet te ontkennen (p 11), en op de expliciete vraag om welke reden Badr zich precies tot hem richtte in de omkoopzaak legde hij zelf het verband met het feit dat dat was omdat A.M. hem kende (p 19). Verzoeker kan dus bezwaarlijk ontkennen dat hij zelf de link heeft gelegd tussen A.M. en de Badr-organisatie. Dat A.M. mogelijks geen link heeft ("formeel of informeel") met de Badr-organisatie, zoals hij verder in zijn verzoekschrift stelt, gaat geenszins op. De motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan de verwerende partij vaststelt dat niet alleen de link tussen de vermeende vervolgingsfeiten en incidenten –ook deze die verzoekers broer M. en N. zouden zijn overkomen- en A.M. en de Badr-organisatie niet is aangetoond, maar ook dat de geloofwaardigheid van de bedreiging op zich is aangetast, blijven dan ook onverminderd overeind.

Met betrekking tot A.M. kan de Raad overigens niet voorbijgaan aan het feit dat verzoekers verklaringen over het profiel van A.M. niet geloofwaardig zijn. Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker dat A.M. zelf ook in de groene zone werkte en kabinetschef was op het kabinet van de president, dat hij veel macht had binnen de groene zone en dat, als er in de deze zone vastgoed of bedragen werden uitgedeeld, A.M. daarvoor verantwoordelijk was (gehoorverslag p 19). Tijdens de terechtzitting daarentegen verklaarde hij dat A.M. een machtige crimineel was, lid van milities en rijk man, maar ontkende hij dan weer dat hij een functie had binnen de groene zone. Deze tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

De hiervoor beoordeelde pertinent en door verzoeker niet weerlegde motieven zijn gestoeld op vaststellingen en overwegingen die steun vinden in het administratief dossier en volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette asielrelaas. Ze worden door de Raad bijgetreden. Dat ze blij zouden geven van de onwil van de verwerende partij om een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de situatie waarin verzoeker zich bevond, of dat geen rekening zou zijn gehouden met de feitelijke situatie in het land van herkomst en de persoonlijke situatie van verzoeker, is niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande zijn de motieven die betrekking hebben op verzoekers zus enerzijds en de vraag of het al dan niet aannemelijk is dat A.M. verzoekers medewerking zou nodig hebben om zijn frauduleuze intenties te realiseren anderzijds, overtollige motieven, die niet kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van de argumenten die hij tegen deze motieven heeft ingebracht.

In de mate dat verzoeker zich beroept op het voordeel van de twijfel dat hem zou moeten worden verleend, moet erop worden gewezen dat luidens artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dit veronderstelt dat onder meer is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, hetgeen thans niet het geval is.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is niet gegrond.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Verzoeker betoogt dat de nood aan subsidiaire bescherming niet in individuele gevallen moet worden beoordeeld maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Hij citeert uit de COI, stellende dat uit de informatie blijkt dat het geweld voornamelijk de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds, en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Hij betoogt dat uit een recentere COI blijkt dat de overheid niet bij machte is om de milities te stoppen en er een volledige straffeloosheid heid heerst ten aanzien van milities en gewapende groeperingen, en stelt dat niet duidelijk is hoe het niveau van blind geweld moet worden bepaald om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat niet wordt gemotiveerd dat dit niveau niet bereikt is. Hij verwijt de verwerende partij gedateerde informatie te hebben gebruikt, vraagt dat de verwerende partij de meest recente informatie ter beschikking zou stellen en citeert uit het Vluchtschrift van Caritas International van december 2015- mei 2016 om te concluderen dat het besluit van de verwerende partij geen stand kan houden.

2.5.2.2. De uiteenzetting verzoeker heeft onmiskenbaar betrekking op de nood aan bescherming omwille van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het komt in casu gepast voor om de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ:

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest “Elgafaji” volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de “doodstraf”, “executie”, “foltering” of “onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”, de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op “algemener risico op schade”. Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen “bedreiging” (art. 15, sub c) en “bepaalde gewelddadigheden” (art. 15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een “algemener risico op schade” vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het ‘Upper Tribunal’ van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen “leven of persoon” ernstige fysieke verwondingen, ernstige geestelijke trauma’s en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als “ernstig” worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelikheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (i.e. neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “internationaal of binnenlands gewapend conflict” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “Diakité” waar werd geoordeeld “dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 34-35; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, sub c, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak "Elgafaji", noch in de zaak "Diakité" uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens ("improvised explosive devices" (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat

hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.5.2.3. De Raad verwijst naar de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017, die middels een aanvullende nota door de verwerende partij werd voorgelegd, en aan verzoeker werd overgemaakt, en herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop

van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "UNHCR Position on Returns to Iraq", dateert van 14 november 2016 en bevindt zich in het administratief dossier.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de

vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden

afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale bescherming, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heft geen argumenten bijgebracht die daar anders over zouden doen oordelen.

Nu blijkt dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, moet vervolgens nog worden onderzocht of hij omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt .

Verzoeker verwijst, zoals dat reeds werd gesteld, naar het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld in Bagdad, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden, en dat er sprake is van straffeloosheid omdat de overheid hen niet het hoofd kan bieden.

Uit de COI van 25 september 2017 blijkt inderdaad dat de feitelijke macht van de sjiiitische milities in Bagdad sterk is toegenomen en dat er berichten zijn over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers, maar dat het vooral soennitische burgers zijn die daarvan het slachtoffer worden. Verder blijkt dat verzoeker steeds heeft verklaard dat hij, buiten de ongeloofwaardig bevonden problemen met A.M. en zijn groepering, geen problemen had (gehoorverslag p 18).

Een schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Verder brengt verzoeker geen andere elementen, anders dan deze die zijn ongeloofwaardig bevonden asielaanvragen, bij zodat evenmin kan worden aangenomen dat hij zou kunnen steunen op artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofd van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS